Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU MÄÄRUS (esimene koda)

3. juuni 2021 *

Eelotsusetaotlus – Euroopa Kohtu kodukorra artikkel 99 – Sisserände- ja varjupaigapoliitika – Rahvusvaheline kaitse – Direktiiv 2013/33/EL – Artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkt d – Rahvusvahelise kaitse taotlejate kinnipidamine – Taotleja, keda peetakse kinni direktiivi 2008/115/EÜ kohases tagasisaatmismenetluses ja kelle puhul on piisavalt alust arvata, et ta esitas rahvusvahelise kaitse taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tagasisaatmisotsuse täideviimist – Objektiivsed kriteeriumid, mis võimaldavad selliste aluste olemasolu põhjendada – Taotleja, kes on juba saanud võimaluse varjupaigamenetluseks

Kohtuasjas C-186/21 PPU,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Upravno sodišče (halduskohus, Sloveenia) 15. märtsi 2021. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 25. märtsil 2021, menetluses

J. A.

versus

Republika Slovenija,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president J.-C. Bonichot, kohtunikud L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan (ettekandja) ja N. Jääskinen,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 99 pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi põhistatud määrusega,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: sloveeni.

määruse

1 Eelotsusetaotlus puudutab Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/33/EL, millega sätestatakse rahvusvahelise kaitse taotlejate vastuvõtu nõuded (ELT 2013, L 180, lk 96), artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkti d tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud J. A. ja Republika Slovenija (Sloveenia Vabariik) vahelises kohtuvaidluses seoses tema halduskorras kinnipidamisega rahvusvahelise kaitse taotluse menetluses.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2008/115/EÜ

3 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/115/EÜ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel (ELT 2008, L 348, lk 98) artikkel 1 sätestab:

„Käesolevas direktiivis sätestatakse ühised nõuded ja kord, mida tuleb kohaldada liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel, kooskõlas ühenduse õiguse üldpõhimõtete hulka kuuluvate põhiõigustega ja rahvusvahelise õigusega, kaasa arvatud pagulaste kaitse ja inimõigustega seotud kohustustega.“

4 Direktiivi artikli 6 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Ilma et see piiraks lõigetes 2 kuni 5 sätestatud erandite kohaldamist, väljastavad liikmesriigid tagasisaatmisotsuse iga kolmanda riigi kodaniku kohta, kes viibib nende territooriumil ebaseaduslikult.“

5 Nimetatud direktiivi artikli 15 lõige 1 sätestab:

„Kui muid piisavaid, kuid leebemaid sunnimeetmeid ei ole konkreetsel juhul võimalik tulemuslikult kohaldada, võivad liikmesriigid kinni pidada ainult kolmanda riigi kodaniku, kelle suhtes kohaldatakse tagasisaatmismenetlust tagasisaatmise ettevalmistamiseks ja/või väljasaatmise läbiviimiseks, eelkõige kui:

a) on olemas põgenemise oht või

b) asjaomane kolmanda riigi kodanik hoiab kõrvale tagasisaatmise ettevalmistamisest või väljasaatmisest või takistab neid.

Iga kinnipidamine on võimalikult lühike ja see kestab ainult seni, kuni kestab väljasaatmise korraldamine, ning see viiakse ellu nõuetekohase hoolsusega.“

Direktiiv 2013/33

6 Direktiivi 2013/33 põhjendustes 15 ja 20 on märgitud:

„(15) Taotlejate kinnipidamist tuleks kohaldada kooskõlas põhimõttega, et isikut ei või kinni pidada üksnes selle alusel, et ta taotleb rahvusvahelist kaitset, eelkõige kooskõlas liikmesriikide rahvusvaheliste õiguslike kohustustega ja Genfi konventsiooni artikliga 31. Taotlejaid võib kinni pidada ainult käesoleva direktiiviga ette nähtud väga selgelt kindlaksmääratud erandlike asjaolude korral ning lähtuma nii sellise kinnipidamise viisi kui ka eesmärgi puhul vajaduse ja proportsionaalsuse põhimõttest. Kui taotlejat peetakse kinni, peaks tal olema tõhus juurdepääs vajalikele menetlustagatistele, näiteks õiguskaitsevahendile siseriiklikus kohtus.

[…]

(20) Selleks et tagada paremini taotlejate kehaline ja vaimne puutumatus, peaks nende kinnipidamine olema viimane abinõu ja seda võib kohaldada alles siis, kui kõik muud alternatiivsed vabadusekaotust mittehõlmavad kinnipidamismeetmed on nõuetekohaselt läbi vaadatud. Mis tahes alternatiivne kinnipidamismeede peab austama taotlejate põhilisi inimõigusi.“

7 Selle direktiivi artikkel 8 „Kinnipidamine“ sätestab:

„1. Liikmesriigid ei tohi isikut kinni pidada ainult sel põhjusel, et ta on taotleja vastavalt [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta] direktiivile 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta [(ELT 2013, L 180, lk 60)].

2. Liikmesriigid võivad vajaduse korral ja igat juhtumit eraldi hinnates pidada taotlejat kinni, kui muid leebemaid alternatiivseid sunnimeetmeid ei ole võimalik tõhusalt kohaldada.

3. Taotlejat võib pidada kinni üksnes:

[…]

d) siis, kui ta peetakse kinni direktiivis [2008/115] sätestatud tagasisaatmiskorra kohaselt tagasisaatmise ettevalmistamiseks ja/või väljasaatmise läbiviimiseks ning asjaomane liikmesriik saab objektiivsete kriteeriumite alusel, sealhulgas selle alusel, et tal on juba olnud võimalus saada juurdepääs varjupaigamenetlusele, põhjendada, et on olemas piisavalt alust arvata, et ta esitas rahvusvahelise kaitse taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tema tagasisaatmist käsitleva otsuse täideviimist;

[…]

Kinnipidamise alused sätestatakse siseriiklikus õiguses.

[…]“.

Sloveenia õigus

8 4. märtsi 2016. aasta rahvusvahelise kaitse seaduse (Zakon o mednarodni zaščiti) (*Uradni list RS*, nr 16/17; edaspidi „ZMZ-1“) artikli 84 lõike 1 kolmandast taandest nähtub, et pädev asutus võib rahvusvahelise kaitse taotleja suhtes kohaldada kohustuslikku kinnipidamist varjupaigataotlejate vastuvõtukeskuses, kui taotlejat peetakse vastavalt 16. juuni 2011. aasta välismaalaste seadusele (Zakon o tujcih) (*Uradni list RS*, nr 1/18) halduskorras kinni tagasi- või väljasaatmise menetluse läbiviimiseks ning on piisavalt alust arvata, et see rahvusvahelise kaitse taotleja esitas oma taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tema väljasaatmist, samas kui tal on olnud võimalus esitada selline taotlus juba menetluse varasemas etapis.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

9 J. A. on Bosnia ja Hertsegoviina kodanik, kes esitas täpsustamata kuupäeval Sloveenias rahvusvahelise kaitse taotluse, mis lükati tagasi 24. veebruari 2020. aasta otsusega, mis jõustus 11. jaanuaril 2021 ja pöörati täitmisele 11. veebruaril 2021.

10 Taotluse menetlemise ajal mõisteti J. A-le Okrožno sodišče v Ljubljani (Ljubljana piirkondlik kohus, Sloveenia) 6. novembri 2018. aasta otsusega üheaastane vangistus ähvardamise, alandamise ja teise isiku vara kahjustamise eest. Apellatsiooniastmes mõistis Višje sodišče v Ljubljani (Ljubljana kõrgem kohus, Sloveenia) J. A-le 23. mai 2019. aasta otsusega ühe aasta ja kolme kuu pikkuse vangistuse ning kohaldas talle lisakaristusena riiki sisenemise keeldu kolmeks aastaks. J. A. kandis ajal, mil tehti tema rahvusvahelise kaitse taotlust tagasilükkav otsus ja see 11. veebruaril 2021 täitmisele pöörati, veel talle mõistetud vangistust ühes kinnipidamisasutuses.

11 Kui karistuse kandmine lõppes, asus Sloveenia politseiasutus J. A. küsimust edasi menetlema ja J. A. väljendas sellele asutusele oma soovi esitada uus rahvusvahelise kaitse taotlus. Nimetatud asutuse poolt 27. veebruaril 2021 koostatud registreerimistunnistuse kohaselt viitas J. A. selles kontekstis surmaähvardustele tema päritoluriigis.

12 J. A. toimetati Ljubljana (Sloveenia) varjupaigataotlejate vastuvõtukeskusesse ja pärast seda, kui ta oli uue rahvusvahelise kaitse taotluse esitanud, anti talle suuliselt teada, et tema suhtes kohaldatakse halduskorras kinnipidamist.

13 Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije (Sloveenia Vabariigi siseministeerium, edaspidi „siseministeerium“) tegi 1. märtsil 2021 ZMZ-1 artikli 84 lõike 1 kolmanda taande alusel ametliku otsuse paigutada J. A. alates 27. veebruarist 2021 kuni kuupäevani, mil kinnipidamise põhjused ära langevad, Postojna (Sloveenia) välismaalaste kinnipidamiskeskusse, tingimusel et kinnipidamine siiski lõpeb 27. mail 2021, piiramata võimalust kinnipidamist veel ühe kuu võrra pikendada. Seda otsust põhjendati asjaoluga, et J. Ad peetakse välismaalaste seaduse alusel kinni, sest tema suhtes on algatatud tagasisaatmismenetlus ning on piisavalt alust arvata, et uus rahvusvahelise kaitse taotlus on esitatud üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tema väljasaatmine, samas kui J. A-l oli olnud võimalus esitada selline taotlus juba menetluse varasemas etapis.

14 Viimati nimetatud küsimuses leidis siseministeerium, et J. A. väljendas kavatsust esitada uus rahvusvahelise kaitse taotlus alles siis, kui oli selgunud, et algatatakse tema Sloveenia territooriumilt väljasaatmise menetlus, et viia täide lisakaristus – riiki sisenemise keeld. J. A. oleks võinud juba siis, kui tema esimese rahvusvahelise kaitse taotluse tagasilükkamise otsus oli

muutunud täidetavaks, väljendada selle kinnipidamisasutuse töötajatele, kus ta kandis vabadusekaotuslikku karistust, oma kavatsust see taotlus esitada. Siseministeerium järeldas sellest, et J. A. oli esitanud oma taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tema väljasaatmine Sloveenia territooriumilt, mida kinnitab ka asjaolu, et J. A. ei märkinud oma taotluse põhjenduseks ühtegi uut faktilist asjaolu ega tõendit võrreldes nendega, millele ta oli viidanud oma esimeses rahvusvahelise kaitse taotluses.

15 J. A. esitas siseministeeriumi otsuse peale kaebuse Upravno sodišče (halduskohus, Sloveenia). Ta leiab, et tema kinnipidamine ei saa põhineda ZMZ-1 artikli 84 lõike 1 kolmandal taandel, kuna see säte ei näe ette objektiivseid kriteeriume, mis võimaldaksid hinnata, kas ta väljendas kavatsust esitada uus rahvusvahelise kaitse taotlus üksnes eesmärgiga lükata tema Sloveenia territooriumilt väljasaatmine edasi.

16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus tegi 11. märtsil 2021 J. A. taotlusel esialgse õiguskaitse kohaldamiseks määruse, et kuni kaebuse suhtes lõpliku kohtuotsuse tegemiseni või hiljemalt siseministeeriumi otsuses ette nähtud tähtaja lõppemiseni peetakse teda kinni Ljubljana varjupaigataotlejate vastuvõtukeskuses.

17 Eelotsusetaotluse esitanud kohus palub Euroopa Kohtul kohaldada Euroopa Kohtu kodukorra artikli 107 alusel eelotsuse kiirmenetlust ja selgitab, et J. A. kaebuse lahendus sõltub direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkti d tõlgendusest, mis on riigisisesesse õigusesse üle võetud ZMZ-1 artikli 84 lõike 1 kolmanda taandega.

18 Sellega seoses on eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkinud küsimus, kas sätestades, et J. A. olukorras oleval isikul peab juba olema olnud võimalus taotleda rahvusvahelist kaitset, näeb ZMZ-1 artikli 84 lõike 1 kolmas taane ette „objektiivse kriteeriumi“ direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkti d tähenduses.

19 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punktis d kasutatud väljendit „sealhulgas“ arvestades võiks väita, et selles sättes nimetatud asjaolu, „et tal on juba olnud võimalus saada juurdepääs varjupaigamenetlusele“, kujutab endast nimetatud sätte tähenduses „objektiivset kriteeriumi“, mis vastab ZMZ-1 artikli 84 lõike 1 kolmandas taandes ette nähtud kriteeriumile. Neil tingimustel ei ole asjaolul, et Sloveenia seadusandja ei ole viimati nimetatud sättes kindlaks määranud muid objektiivseid kriteeriume, mingit tähendust sellises kohtuasjas, kus nagu käesoleval juhul on riigi ametiasutus viidanud kinnipidamisotsuse põhjenduseks vaid selle objektiivse kriteeriumi täidetusele.

20 Kui sellise tõlgendusega ei saa nõustuda, siis soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas direktiivi 2013/33 ülevõtmisel oleks liikmesriigi seadusandja pidanud õigusliku ettenähtavuse ning diskrimineerimiskeelu ja võrdse kohtlemise põhimõtte järgimise põhjustel ning selle direktiivi põhjendust 15 arvestades määrama imperatiivses sättes kindlaks objektiivsed kriteeriumid, mille alusel võivad riigi ametiasutused – peale selle, et enne on tuvastatud, et asjaomasel isikul on olnud võimalus esitada rahvusvahelise kaitse taotlus – järeldada, et on piisavalt alust arvata, et taotleja esitas rahvusvahelise kaitse taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tagasisaatmisotsuse täideviimist. Eelotsusetaotluse esitanud kohus rõhutab, et vastavalt sellele lähenemisele tuleks põhikohtuasjas käsitletav siseministeeriumi otsus tühistada, kuna ZMZ-1 ei määratle konkreetselt objektiivseid kriteeriume, mida riigisisesed ametiasutused peavad arvesse võtma.

21 Neil asjaoludel otsustas Upravno sodišče (halduskohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas direktiivi [2013/33] artikli 8 lõike 3 [esimese lõigu] punkti d tuleb tõlgendada nii, et väljend „sealhulgas“ liigitab otsesõnu objektiivsete kriteeriumide hulka asjaolu, et „[taotlejal] on juba olnud võimalus saada juurdepääs varjupaigamenetlusele“?

2. Kui sellele küsimusele vastatakse eitavalt, siis kas direktiivi [2013/33] artikli 8 lõike 3 [esimese lõigu] punkti d tuleb tõlgendada nii, et eespool kirjeldatud asjaoludel on kinnipidamine lubatud üksnes varem kindlaks määratud objektiivsete kriteeriumide alusel ja olles enne tuvastanud, et kaebajal on juba olnud võimalus esitada rahvusvahelise kaitse taotlus, mis võimaldab järeldada, et on piisavalt alust arvata, et nimetatud taotlus esitati üksnes selleks, et tagasisaatmisotsuse täideviimist edasi lükata või nurjata?“

Eelotsuse kiirmenetlus

22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus on palunud, et käesoleva eelotsusetaotluse suhtes kohaldataks Euroopa Kohtu kodukorra artiklis 107 ette nähtud kiirmenetlust.

23 Selle taotluse põhjenduseks märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus, et J. A. suhtes kohaldatakse halduskorras kinnipidamist ja kinnipidamise jätkamine sõltub põhikohtuasja lahendusest.

24 Seoses sellega tuleb rõhutada esimesena, et käesolev eelotsusetaotlus puudutab direktiivi 2013/33 tõlgendamist, mis kuulub EL toimimise lepingu kolmanda osa V jaotisega reguleeritud valdkonda, mis puudutab vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanevat ala. Eelotsusetaotluse saab seega lahendada kiirmenetluses.

25 Mis teisena puudutab kiireloomulisuse tingimust, siis tuleb rõhutada, et see tingimus on täidetud eelkõige juhul, kui asjaomaselt isikult on hetkel võetud vabadus ja tema kinnipidamine sõltub põhikohtuasja vaidluse lahendusest. Selles osas tuleb asjaomase isiku olukorda hinnata selle eelotsusetaotluse analüüsimise kuupäeva seisuga, milles palutakse see taotlus lahendada kiirmenetluses (14. mai 2020. aasta kohtuotsus Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU ja C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt kujutab kolmanda riigi kodaniku paigutamine kinnipidamiskeskusse kas rahvusvahelise kaitse taotluse menetlemise ajal või tema väljasaatmise eesmärgil endast vabadust piiravat meedet (14. mai 2020. aasta kohtuotsus Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU ja C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punkt 100 ja seal viidatud kohtupraktika).

27 Käesoleval juhul nähtub eelotsusetaotlusest, et põhikohtuasja kaebajalt on võetud vabadus alates ajast, mil seoses tema rahvusvahelise kaitse taotlusega anti korraldus ta kinni pidada, ning tema kinnipidamine sõltub põhikohtuasja lahendusest, kuna siseministeeriumi otsuse tühistamine võib selle lõpetada.

28 Neid kaalutlusi arvestades tuleb rahuldada eelotsusetaotluse esitanud kohtu taotlus lahendada käesolev eelotsusetaotlus kiirmenetluses.

Eelotsuse küsimuste analüüs

29 Kodukorra artikli 99 kohaselt võib Euroopa Kohus, kui eelotsuse küsimusele võib vastuse selgelt tuletada kohtupraktikast või kui küsimusele antav vastus ei tekita põhjendatud kahtlust, lahendada kohtuasja igal ajal ettekandja-kohtuniku ettepanekul ja pärast kohtujuristi ärakuulamist põhistatud määrusega.

30 Käesolevas kohtuasjas tuleb seda sätet kohaldada.

Esimene küsimus

31 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkti d tuleb tõlgendada nii, et asjaolu, et rahvusvahelise kaitse taotlejal on juba olnud võimalus varjupaigamenetluseks, kujutab endast objektiivset kriteeriumi selle sätte tähenduses.

32 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 1 kohaselt ei tohi liikmesriigid isikut kinni pidada pelgalt sel põhjusel, et ta on esitanud rahvusvahelise kaitse taotluse.

33 Lisaks näeb nimetatud direktiivi artikli 8 lõige 2 ette, et kinnipidamist võib kohaldada vaid siis, kui see on vajalik, hinnates iga juhtumit eraldi, ja kui muid, leebemaid alternatiivseid sunnimeetmeid ei ole võimalik tõhusalt kohaldada. Sellest järeldub, et liikmesriigi ametiasutused võivad rahvusvahelise kaitse taotlejat kinni pidada alles pärast seda, kui nad on igal üksikjuhul kontrollinud, kas selline kinnipidamine on sellega taotletava eesmärgi seisukohast proportsionaalne; selline kontroll peab eelkõige võimaldama veenduda, et kinnipidamist kasutatakse ainult viimase abinõuna (vt selle kohta 17. detsembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Ungari (rahvusvahelise kaitse taotlejate vastuvõtmine), C-808/18, EU:C:2020:1029, punkt 175 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 14. mai 2020. aasta kohtuotsus Országos Idegenészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU ja C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punkt 258 ja seal viidatud kohtupraktika).

34 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tuleneb, et direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimeses lõigus on ammendavalt loetletud erinevad alused, mis võivad kinnipidamist õigustada, ning et igaüks neist alustest vastab konkreetsele vajadusele ja on teistest sõltumatu (17. detsembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Ungari (rahvusvahelise kaitse taotlejate vastuvõtmine), C-808/18, EU:C:2020:1029, punkt 168 ja seal viidatud kohtupraktika).

35 Mis konkreetsemalt puudutab direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punktis d nimetatud kinnipidamise alust, siis see säte näeb ette, et rahvusvahelise kaitse taotlejat võidakse selle direktiivi alusel kinni pidada, kui teda juba peetakse kinni direktiivis 2008/115 sätestatud tagasisaatmiskorra kohaselt tagasisaatmise ettevalmistamiseks ja/või väljasaatmise läbiviimiseks ning asjaomane liikmesriik saab objektiivsete kriteeriumide alusel, sealhulgas selle alusel, et taotlejal on juba olnud võimalus varjupaigamenetluseks, põhjendada, et on piisavalt alust arvata, et isik esitas rahvusvahelise kaitse taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tema tagasisaatmist käsitleva otsuse täideviimist.

36 Direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punktis d nimetatud kinnipidamise alus sõltub seega kahest kumulatiivsest tingimusest. Ühelt poolt on vaja, et rahvusvahelise kaitse taotlejat peetaks juba väljasaatmise eesmärgil kinni direktiivi 2008/115 IV peatüki alusel, ja teiselt poolt, et objektiivsete kriteeriumide alusel on piisavalt alust arvata, et taotleja on esitanud rahvusvahelise kaitse taotluse üksnes selleks, et lükata edasi või nurjata tagasisaatmisotsuse täideviimist.

37 Mis puudutab objektiivseid kriteeriume, mille alusel liikmesriikide pädevad asutused peavad direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkti d alusel piisava aluse olemasolu põhjendama, siis tuleb tõdeda, et kuigi selles sättes ei ole mõistet „objektiivsed kriteeriumid“ määratletud, on seal näide kriteeriumidest, millele need asutused võivad tugineda: nimelt asjaolu, et rahvusvahelise kaitse taotlejal on juba olnud võimalus varjupaigamenetluseks.

38 Selles sättes väljendi „sealhulgas“ kasutamine – millel on tavakeeles sünonüümid „nagu“, „näiteks“, „eelkõige“, „eriti“, „sarnaselt“ või „iseäranis“ – näitab ühemõtteliselt, et liidu seadusandja soovis tuua näite objektiivsest kriteeriumist, millele riigi pädevad asutused võivad tugineda, et põhjendada, miks on piisavalt alust arvata, et taotleja on esitanud rahvusvahelise kaitse taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tagasisaatmisotsuse täideviimist.

39 Seega tuleb asuda seisukohale, et asjaolu, et rahvusvahelise kaitse taotlejal on juba olnud võimalus varjupaigamenetluseks, on üks objektiivsetest kriteeriumidest, millele riigi pädevad asutused võivad tugineda, et põhjendada, miks on piisavalt alust arvata, et asjaomane isik esitas rahvusvahelise kaitse taotluse üksnes eesmärgiga lükata edasi või nurjata tagasisaatmisotsuse täideviimist.

40 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 2013/33 artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkti d tuleb tõlgendada nii, et asjaolu, et rahvusvahelise kaitse taotlejal on juba olnud võimalus varjupaigamenetluseks, kujutab endast objektiivset kriteeriumi selle sätte tähenduses.

Teine küsimus

41 Kuna teine küsimus esitati juhuks, kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis ei ole vaja teisele küsimusele vastata.

Kohtukulud

42 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/33/EL, millega sätestatakse rahvusvahelise kaitse taotlejate vastuvõtu nõuded, artikli 8 lõike 3 esimese lõigu punkti d tuleb tõlgendada nii, et asjaolu, et rahvusvahelise kaitse taotlejal on juba olnud võimalus varjupaigamenetluseks, kujutab endast objektiivset kriteeriumi selle sätte tähenduses.

Allkirjad